

SZOLGÁLAT: ÉPÜLÉS ÉS ÉPÍTÉS

Lekció: 2Krón 35,1-10/Textus: Ef 4,7-16

2024. október 27.

Igehirdetés sorozatban vagyunk, amiben a gyülekezet látásának alappillérein megyünk végig, most a szolgálathoz érkezünk el.

Gyerekként nagyon megszerettem az építkezéseket. Nagypám szülőfalujában volt egy szomszédunk, aki építeni készült, gyűjtötte a telkére az alapanyagokat. Olyan szedett-vedett volt minden a telken. Ott volt egy rakás téglá az udvarán, bontásból származó összeválogatott téglák. A pandémia alatt hosszú ideig nem jutottam el abba a faluba, legközelebb, amikor a telkünk előtt kiszálltam az autóból álmélkodtam, mert a szomszéd háza tornyosult felém. Ahol egykor téglarakás volt, ott egy frissen épült, még vakolatlan épület állt. A téglák mind benne voltak.

Izgalmas dolog az építkezés és ezen keresztül talán a mai igeszakaszhoz is közelebb mehetünk. Az igeszakasz arról beszél, hogy Krisztus népe a fővel, Krisztussal, egységben szolgálat által épül. Krisztus népének célja eljutni a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra.

Nézzük meg először azt, hogy mi a forrása minden épülésnek, majd azt, hogy mi hogyan épülünk és végül azt, hogy mi hogyan építhetünk.

A szolgálat által Krisztus testeként épülünk.

Az épülés nulladik lépése az, hogy tudjuk miért és mit építünk. Krisztus testét építjük, aminek részei vagyunk. Így egyszerre épülünk és építünk. Mi vagyunk az élő kövek vagy a testrészek, amiből összeáll az egész. Minket Krisztus választott ki és hívott el, amikor még olyanok voltunk, mint a bontásból származó repedezett téglák. Krisztussal indul a történet. Mégis ott indul, ahol mi vagyunk, mert Krisztus az, aki közel jön - ezt jelenti az, hogy leszáll. Azaz testet öltött, emberré lett érettünk.

A Filippibeliekhez írt levél második részének elején bővebben fogalmazza meg ezt Pál. Intéssel kezdi és kifejti azt, amit itt leszállásnak nevez:

Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is megvolt: aki Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és emberként élt; megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névénél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és föld alattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.

A Filippi levélnek ezek a sorai leírják tehát azt, hogy mit jelent Krisztus lejövetele, de azt is tartalmazzák, amit a mai igeszakaszunk, az Efezusi levél felmenetlenség hív. Pál apostol a mai igehirdetés alapigéjében így fogalmaz:

9Az pedig, hogy „felment”, mi mást jelent, mint azt, hogy le is szállt erre a földre. 10Aki leszállt, az „fel is ment”, feljebb minden égnél, hogy betöltse a mindenséget.

Az, hogy leszállt azt jelenti, hogy emberré lett és közel jött hozzánk.

Krisztus az, aki vállalta a kereszthalált értünk, de nem a halál győzte le őt, hanem ő győzedelmeskedett a halál felett. Ő a győzedelmes Krisztus, akinek minden hatalom adatott. Mint győztes hadvezér emelkedett fel, aki zsákmányt szerzett - megszerzett minket a bűn uralma alól, és ajándékot adott az embereknek, azaz kegyelmet.

Annak lehetünk tagjai, aki leszállt és felment, és akinél a növekedés hatalma van: a feltámadott dicső Krisztusnak vagyunk tagjai. Amikor találkozunk Krisztussal ajándékba kapjuk a kegyelmet, azt a kegyelmet, ami által tagjaivá válunk, benne lehetünk, belé oltatunk és így életet nyerünk. Ezzel a kegyelemmel megelevenít. A kegyelme tehát a legfőbb ajándék.

Ebben az igeszakaszban még más ajándékokról is olvashatunk.

Ajándékait tapasztaljuk magunkon és ajándékaival élhetünk a szolgálatban.

Az ahogyan magunkon tapasztaljuk ajándékait, az épülésünk. Ahogyan élünk ajándékaival az pedig az építésünk.

1. ÉPÜLÉS

Hogyan tapasztaltuk magunkon az ajándékait? Gondoljatok bele, hogy ti hogy találkoztatok Krisztussal! Hogyan ismertétek meg őt? Hogyan váltatok testének tagjává? Hogyan épültetek? Van egy meglepő részlete annak, ahogy Krisztus találkozik velünk. Embereket von be.

Adott **apostolokat**: például Pált, aki leírta a leveleit; apostolokat, akik által gyülekezetek alakultak Kisázsiaiban, Európában és terjedt a keresztyénség mindmáig;

Adott **prófétákat**, akik Isten igéjét aktuális üzenetként tudják megszólaltatni.

Adott **tanítókat**, akik által a Krisztusról való tanítás generációról generációra eleven és érthető, akik a Szentírást magyarázzák. Akik által az első keresztyének megértették az igét és akik által mi is érthetjük ma is. Gondolhattok akár egy lelkészre, vagy egy keresztyén testvérré, aki például a házicsoportban megoszt valamit abból, ahogyan megértette az igét és ezáltal számunkra is érthetővé teszi.

Adott **evangélistákat**, akik a mi lelkünk nyelvén mondták el az evangéliumot (A 20. századi filmeket szeretőknek az evangélisták munkája talán úgy érthető, mint Luke Skywalker lövése a halálcsillagba. Az evangélisták is ilyen hajmeresztő dologra képesek, megtalálják a szívünkön azt a szűk pontot, amin bejut az evangélium. Csak nem azért, hogy elpusztuljunk, hanem pont azért, hogy éljünk. Bejuttatták a szívünkbe az evangéliumot; ott ahol a legjobban fáj/ahol a sebeink vannak/ahol a legnagyobb hiány van/ahol az életünkön fordítani lehet)

Adott **pásztorokat**, akik figyeltek ránk, utánunk nyúltak, kísérték a Krisztussal való találkozásra, életünk nehézségeiben is segítettek meglátni Őt.

Az Úr jónak látta, hogy a vele való kapcsolat kialakulására, erősítésére embereket használjon. Embereket von be a tervébe. A benne és vele való egységet a testében akarja megvalósítani az embereken és az emberek által. Ezért *munkatársai* lettünk az Istennek, és egy alapra építünk és egy alapon épülünk, aki Krisztus. Ebbe hív bele titeket is.

Jónak látta, hogy általunk vigye végbe az akaratát. Megadja a cselekvés lehetőségét, ránk bízva a szolgálatot, ilyen nagy méltóságba helyez.

A lelki ajándékoknak ez az itt felsorolt 4-5 típusa kimondottan a felkészítésre van. Lehet, vannak közöttetek is olyanok, akiknek ezek közül adattak ajándékok. De vannak más lelki

ajándékok is például a vigasztalás/bátorítás, szolgálat/diakónia; adakozás; Olvashatunk ezekről a Római levél 12. részében, a Korintusiakhoz írt első levél 12. és 14. részében.

Tehát több kegyelmi ajándék van. Az itt felsoroltak a szentek felkészítésére adattak. A szentek mi vagyunk, mindannyian, akik Krisztushoz tartozunk. (Olyan jó ezt kimondani! Ha nem ezzel a bizonyossággal vagy itt ma, akkor hívunk ebbe.)

De mit jelent a **felkészítés**?

Adnak lelki hamubasült pogácsát, tanítást, jótanácsokat és azzal elindítanak a szolgálat és növekedés útján? Ennél többről van szó.

A *felkészítést* az eredeti görög szövegben egy olyan szó jelöli, aminek elsődleges értelme a *helyreállítás, elkészítés, tökéletesítés*.

Isten kegyelme úgy működik ezeken a szolgálaton keresztül, hogy „helyre állít”, oda rak, ahol lennünk kell, hogy ott betölthessük a nekünk szánt helyet és szerepet.

Ha az épülés képét használjuk, akkor a felkészített szent olyan kő, amit megfelelő helyre raknak be.

Helyünkön vagyunk - készítének, tökéletesítenek a szolgálatra.

Mit teszünk?

Szolgálunk. A szolgálatba nemcsak azokat vonta be, akiket a felsorolt tisztségekre adott, hanem a *szenteket*, tehát mindannyiunkat.

Mert épülésre és építésre hívtunk.

Eddig az épülésre figyeltünk, arra, ami velünk történik. Most figyeljünk az építésre, arra, amit mi teszünk. - mert ti is kaptatok ajándékokat, amikkel szolgálhatjátok a felnőttkorra jutást, a test növekedését.

2. ÉPÍTÉS

Fontos ismernünk először is a szolgálat célját. **Az, hogy Krisztus testének tagjai vagyunk, meghatározza a célt.**

Krisztus felment a mennybe és ott ül az Atyával dicsőségében. Ha mi egyházként a test vagyunk és ő fejként pedig a mennyei dicsőségben uralkodik, akkor ez a mi célunkat is megmutatja, mégpedig azt, hogy a menny felé tartunk.

Krisztus a fő, mi a test, ő a mennyben és ezáltal mi is az ő országában vagyunk már és majd tökéletesen egyesülünk vele. Az ő mennybemenetele a mi mennybemenetelünk záloga is, ahogy a Heidelbergi Káté írja, hiszen a fej nem lehet külön a testtől.

Az **cél** tehát a Krisztussal való tökéletes egység, ami a mennyben teljeseedik ki, de már most elkezdődött. Már most itt élve a menny felé tartunk. Mert a mi Urunk szeret - szeretné, ha egységben lennénk vele - ha ez az egység mélyülne, tökéletesedne. Ha egyre jobban ismernénk Őt. Ha egyre jobban olyanná válnánk, mint Ő

Úgy fogalmaz Pál, hogy:

míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra,

Az igeszakasz szembeállítja a felnőttkorra, Krisztus teljességét elérő nagykorúságra jutást a szélsodorta kiskorúságtól.

Az előbbihez a cselekvőképesség, élet, erő és Krisztus hatalma társul, míg a kiskorúsághoz a bizonytalanság, tehetetlenség.

Ha épülő kövekként képzeljük el magunkat, akkor a helyünkre kerülünk, és ott összekapaszkodunk szeretetben, egymást tartjuk, erőt fejtünk ki a stabilitás megtartására, mert Krisztus erőt ad ehhez.

A kiskorúság viszont azt jelentené, hogy odahelyeznek minket a helyünkre és mi semmit sem teszünk, tétlenek maradunk, nem kapaszkodunk össze, hanem bénán és tehetetlenül vagyunk. Így könnyen hánykolódunk, kimozdít az emberek csalása, másik tanítások szelében elkallódunk.

Olykor az is megesik, hogy az is erőtlén, aki már eljutott a hit nagykorúságára. Ha megfáradtál, sem a szolgálathoz, sem a többi kőbe való belekapaszkodáshoz nincs erőd, akkor tudd, hogy így is jelen lehetsz a gyülekezetben, épülhetsz, töltekezhetsz. Az a szép abban, hogy a kövek élők, hogy megtartanak téged az erőtlenségedben is. Ha egy szolgáló test tagjává lettél, akkor a gyengeség, megfáradtság és kétely idején is megmaradhatsz, mert hordoz téged a test. Ha pedig erő mozdul benned, akkor így lehetsz jelen mások mellett.

A cél után a **hogyanra** is érdemes ránézni.

A célba jutást Krisztus nem mechanikusan akarja biztosítani, hanem bennünk és általunk végzi. Nem úgy akarja elérni, hogy megfog és odavisz, mint a kismacskát az anyja a nyakánál fogva, hanem azt akarja, hogy vele járjunk, olyanná legyünk, mint ő.

De nem is egy mintakövetést vár a szolgálatban, ahogyan a kiskacsák követik az anyjukat.

Ha pusztán a példáját követnénk, akkor külső utánzás lenne és elválna a mi szolgálatunk az Krisztusétól.

Amikor gyerekként nagymamámmal buktát sütöttem, akkor odaálltam mellé, néztem, ahogy hajtogatja, összecsapja a tetejét, hogy ne folyjon ki a lekvár, és én is hajtogattam, csipentettem, ahogy Nagytól láttam, beraktam a tepsibe a kis idétlen buktáimat Nagyi szép szabályos buktái mellé. Így ketten megsütöttünk egy tepsi buktát. Volt benne Nagyi által készített, meg általam készített. Ha a szolgálat ilyen volna, akkor elkülönülne az, amit mi végzünk, attól, amit Krisztus végez, mint a tepsiben a bukták. A szolgálatban az a szép, hogy Krisztus rajtunk keresztül szeretné végezni, ezért küldte ki a tanítványait is. Ehhez adja a Szentlelkét és a Lélek ajándékait. - Ezt már nem lehet leírni a buktasütős példával.

Hogyan végezzük tehát? Krisztusban végezzük az Ő erejével es lelkével szolgálunk. Az igehirdetés sorozatban először a szőlőtő példázatával találkozhattunk ősszel. A szőlőtő példázatán keresztül mutatja meg Krisztus, hogy benne élünk, életünk tőle van, növekedésünk tőle van és a gyümölcsstermésünk tőle van.

Ha magunktól, magunk erejéből végeznénk a szolgálatot, akkor a talentumainkat használjuk fel. Ha az Úr Lelkével végezzük a szolgálatot, akkor a lelki ajándékaink lendülnek mozgásba. Ebben más a talentum és az ajándék. (A lélek gyümölcsei megint mások, de most az ajándékokról van szó)

Az ajándékokat illetően az a szép, hogy erőtlenségünkben is célba érnek, mert nem a mi erőnk mozgatja, hanem az Úr kegyelme.

Másrészt azt is fontos a szolgálatra nézve, hogy ez mindenkinek a felelőssége:

„Minden egyes tagja erejéhez mértén közösen munkálja a test növekedését.”

Ez azt jelenti, hogy nem egyformán szolgálunk.

Krisztus hatalmában megfér a különbözőség, a különböző feladatok. Krisztus adja az egységet, az egység nem egyfésülés/homogenitás/nem egy kaptafára gyártott mivolt.

Kiszámítható, egyszerű és biztonságot adó lenne az egyformaság,

De a biztonságot, állandóságot nem a mi egyformaságunk adja, hanem az Úr és az ő állandósága.

Találkoztunk Krisztussal, részesültünk a kegyelmében, tagjaivá váltak és életre keltett. Az igéje Szentlelke által, tanúi száján elevenedett meg ért a szívünkbe. Formált és formál minket, hogy helyünkre kerüljünk a Krisztustestben, az élő kövekből épülő lelki házban. Élete belénk árad és mozdít minket is.

Hív, hogy közeledjünk felé, és egymás felé is. Növekedjünk a belé vetett hit és az Ő ismeretében, egységben és szeretetben.

Hív a szolgálatra, mert a szolgálat által Krisztus testeként épülünk.

Megajándékozott a szolgálatra - ajándékaidat pont a szolgálat közben ismerheted fel

És végül velünk van a szolgálatban és vele egyesülünk a szolgálatban, mert az Ő erejével végezhetjük azt.

Gyertek és a szolgálatban kóstolgassuk a nekünk ígért örök élet előízét együtt épülve!

(Tokodi-Lengyel Anna)